

ZA ROMANTIKOU NA YUKON - 10.

Pondělá, 13. července 2020

Zatímco jsem si ošetřovala teplotu zhnisanou tlapy, jednoho dne jsem měla neekanku hovor... volal mi můj vlastník. Snažil se mi vysvětlit, proč nepodepsal papír do vašeho carska: jste má dneska vlastní a novou rodinu a já bych tam překážděla. Já se zase snažila mu říct, že bych nemusela být ani ve stejném městu jako on, že se umím postarat, že mi šlo jenom o to podepsat - ale on řekl, že by to nebylo dobré, ani kdekoliv jinde ve stejném městu.

Taky mluvil o tom, že kdyby jsem zůstala u maminky, tak jsem přestala pro něj existovat. Říkal mi tvrdě: Aleno, zatímco o nevládní dceři se jen rozplácal a mluvil o ní jako o Sašence. Řekl mi ale, že mi pomůže finančně, POKUD nezůstane v Evropě. Doporučil mi Státy nebo Kanadu, hlavně pak kanadské Vancouver. Kdyby byl mladší, první by ho ve vašem carsku nic neudržel; docela jsem tomu věřila.

Jen jsem se ho zapomněla zeptat, jestli by tentokrát vzal svoji druhou ženu a děti s sebou... když původně emigroval v 68., tak na to jaksi zapomněl a odjel na manželských pátých s naší jakou mladou holkou. Na hranicích ji ale chytili a poslali zpátky, a jeho žena ho pak jela s dětmi hledat a nahodou měla to štěstí, že měla ve vašem carsku už dávno někoho z rodiny v dobrém postavení, a ten otci zařídil českou cestovní kancelář, potě, co se nechal přesvědčit, aby se vrátil k rodině.

Vlastně si myslím, že její žena byla opravdovou majitelkou kanceláře, kterou on jen vedl, takže jsem si nakonec dost jistá, že v jejichno patřím - má nevládní matce. A možná, že on je vlastně bez viny? Ale opravdu poslední, o co jsem měla zájem, bylo ho držet.

Neuvěřitelně bylo, že jsme spolu vůbec mluvili - poprvé, co jsem si pamatovala. Tehdy jsem si to opravdu nemyslela, ale dneska vám, že má velkou pravdu a že jsem mu dodnes, tomu, pro mne už jen cizímu člověku, vděčná za to, že mě dříve jemu pro mne padlo vaše carsko. Nakonec ovšem jeho finanční pomoc byla má - ne minimálně - jako ostatně, v jejichno, co tenhle případ pro mne v životě udělal. Jednou mi nabídli, že mi poskytnou obnovené štáty po svojí manželce nebo po svojí nevládní dceři. To jsem ovšem odmítla.

Vzala jsem si mapu světa, co tam má JeanMarc a nezávisle jsem se koukala na vzdálenost od Česka, od maminky, od všech našich přátel; připadalo mi to dšivě, ale nakonec, i kdybych byla hned za nejbližšími hranicemi, bylo by mi to k ničemu. Dokud v Československu jsou komunisti, je to špatně jedno, kde jsem...

Měla jsem nějaké přátele v Americe i v Kanadě, které jsem sice neznala, ale kdysi dávno jsem si dala do jednoho západního časopisu, který se zabývá seznamováním, svoji adresu do rubriky "Žádá se na dopisování" - hledám a přátele mi strašně spousta odpovědí. Hlavně - dšivě vod měho inzerátu tehdy byl, že jsem se snažila naučit anglicky.

Dostala jsem tehdy mnoho odpovědí - z celého světa, některé z velice romantických - ale spousta lidí, co mi napsala, měla naprosto jiný přístup, než co jsem chtěla, například jeden člověk z Francie mi psal, že šije se svojí ženou na francouzské Rivii, ona je bisexuální a tak hledá - dšivě na společnou soužití. Má si vybrali, protože ta holka co s nimi šila předmětem, byla první - Česka... To jen co si pamatuju, z těch šokujících -

Spousta jich bylo z Kuvajtu, Indie, Sri Lanky, Ománu a já nevím odkud ještě - no a další - přátelé ze Států a z Kanady a z dalších evropských zemí. Nakolik těch lidí - přátel jsem do Československa... asi nejmilejšími mi byl Holanďan Sjaak, který miloval vážnou hudbu, má už asi tmu university za sebou a chystal se studovat další, má dlouhé vlasy do polí zad, což se mamince vůbec nelíbilo a přátel jsem na výnoce.

Báhem asi t½ dne v jeho společnosti, i když on Áeský neumí ani slovo, máma na něj Áplně změníla názor. Nešlo nemít ráj Sjaaka... pamatuju se, Áe jednou Ájel sÁim do Másta a pÁijel s obrovsk½m kvÁtinÁem s kytkou, protoÁe nenaÁjel v obchodÁ Áezan½ kytky. Byl to bezvadný kamarád a nic jinÁho jsme ani jeden nechtÁli, a tak mezi náma nebylo nedorozumÁnÁ.

HorÁí- to bylo s jednÁm Norem. Ten si mne mermomocÁ- chtÁl vzÁt. PÁijel dokonce dvakrájt, jednou autobusem (bÁil se lÁtat), mamince se lÁbil, ale mne odpuzoval u¼ od prvnÁho momentu.. PodruÁ pÁemohl strach z letadel a pÁiletÁl. NevÁm, jestli zahÁjnÁl hrÁzu z letu, ale kolem pÁlnoci náim ho dopravili policajti s tÁm Áe náim vezou Nora, kteréj je zlÁtej jako DÁjn. No, a maminka pochopila, Áe i když má jachtu a jÁi nevÁm co jeÁitÁ, Áe se ke mnÁ pÁeci jen vÁbec nehodÁ- á€! Nechala ho pÁespat a ráino jsme se s nim velice chladnÁ rozlouÁili.

JeÁitÁ máim z tÁto doby jeden pÁbÁh, na stejn½ inzerÁit k náim pÁijel kluk z Bogoty. NevÁm, proÁ vlastnÁ jel do Evropy, ale fakt je, Áe se zastavil u nás. NelÁbil se mnÁ ani trochu á€ na Áem¼ jsme se s máimou shodly. A pÁece.... na moment jsem zalitovala, Áe mi nepÁipadÁi milejÁí-, protoÁe mi sliboval, Áe když si ho vezmu, tak mi koupÁ opiÁku jako domÁicÁho mazlÁÁka. OpiÁku bych brala hned, jeho nikdy, takÁe to padlo taky.

ZÁala jsem si psÁit s Delphinem z Toronta (pÁvodem myslÁm Ital), a a Michaellem z Illinois. VÁtÁina odpovÁdÁ- Áila pÁmo do bedny na odpadky, protoÁe odepisovat vÁjem, na to jsem nemÁla Áas, zvlÁjÁi když ka¼d½ dopis jsem musela psÁit za pomoci slovnÁku a stejnÁ to ÁÁdnÁ umÁleckÁ dÁlo nebylo.

Na vÁjechno tohle jsem si vzpomÁnala, když jsem sedÁla nad atlasem a drÁela se za hlavu: "Kanada! ale to je pÁece dÁsnÁ daleko!"

Jak jsem byla schopna doÁilÁpnout na paty, tak jsem jela do Tunisu, abych se podÁvala, co se dÁje s má½m statutem emigranta. Na United Nation mi pÁedali pro mne dÁsnÁ dÁle¼itou kartiÁku. Byla jsem schválena jako politick½ emigrant! No, a od tohoto dne taky máim nárok dostÁvat od United Nation podporu na ÁivobytÁ- ... a upozornili mne, Áe pracovat nesmÁm á€ za to je vyhoÁitÁnÁ....

Pak jsem se zaÁila podÁvat za Saidou na emigrÁik, ta mne nakrmila polÁvkou od maminky (s citrÁnem)!, a abych teda u¼ obÁhla vÁjechno, tak jsem se Áila podÁvat i na americkou ambasÁidu, jak by to vypadalo s emigracÁ do Ameriky. Takov½ nesmysl! Když jednou poÁÁidÁim o Ameriku, tak nesmÁm u¼ ÁÁdat o Kanadu! AÁ kdyby mnÁ Amerika nevzala, tak pak máim mo¼nost jÁt ÁÁdat ke KanaÁanÁm. PodmÁnkou, jak se dostat do Ameriky, bylo á€ musÁm tam má-t práci. JenÁe á€ jak máim z Tunisu shÁjnÁt práci v Americe?

VzpomnÁla jsem si na Michaela; zkusÁm mu napsat a uvidÁme...

Ne¼ jsem se dostala domÁ, byla u¼ tma. U stolu sedÁl Alain a Áetl si v nÁjakÁom svÁom fotbalovÁom Áasopise. Když uvidÁl, Áe jsem pÁiÁila, zavÁel ho a znovu na mne pohlÁdly ty náÁnÁ hnÁdÁ oÁi, s jakoby namalovan½mi modr½mi stÁny, a zeptal se:

"Kde jsi byla? JÁi jsem se o tebe u¼ straÁjnÁ bÁil!" Alena, Yukon